

טיב הקהילה

י"ל ע' קהילת שבתו בבית ד' אויף אידיש

משיגת מידע וזמני תה"צ
חבר וזמלאה הערן רומאניו שלישי א'

שופטים

ד' אלול תשפ"ד

א' די בית דין אסאך דורשים א'

זמני הרקלע ודעות ומוצי' ש' א'

הדר"ג	6:21
מוצי' ש"ק	7:52
ר"ת	8:21

א' די בית דין אסאך דורשים א'

זמני הרקלע ודעות ומוצי' ש' א'

סיוק"ש א'	8:41	סוד"ת א'	9:59
סיוק"ש ב'	9:25	סוד"ת ב'	10:29

א' די בית דין אסאך דורשים א'

זמני הרקלע ודעות ומוצי' ש' א'

מליץ מס:

צט

שנ"ב

טיב

המערכת

כלל אשד שארף

עס איז באוואוסט די מעשה איבער א מדינה וואו דער קעניג האט פארבאטן אריבערצופירן סחורה אינדרויסן פון שטאט, און די ארטיגע אידן האבן געזוכט א וועג וויאזוי אריבערצופירן סחורות ביז זיי האבן געדליך געטראפן א געדאנק. דער אייגנעםטער זאך וואס דער קעניג האט מסכים געווען אז מען זאל ארויסגעבען פון די שטאט איז געווען א' מל' אל עליו, ווען עס איז געווען א לוויה האבן די שומרים געעפנט דעם טויער און האבן ערליכט דורכצופירן די מיטה. האבן די אידן באשלאסן זיך צו באניצן מיט לוויות כדי ארויסצוטראגן סחורות פון די שטאט, און אזוי האבן זיי געטון. יעדן מאל וואס עס איז געווען א לוויה האבן זיי אריינגעלייגט אין די מיטה די סחורות וואס זיי האבן געוואלט אריבערפירן און אזוי איז אלעס דורכגעגאנגען בשלום. נאך א שטיק צייט, האבן די מענטשן אנגעהויבן רעדן צווישן זיך - פארוואס דארף מען יעדן מאל ווארטן ביז עס וועט זיין א לוויה? מען קען פשוט 'מאכא' א לוויה און אריבערפירן וואס מען וויל. און סמחשבה למעשה האבן זיי געלאזט וויסן אז עס איז דא א לוויה מען האט מסדר געווען א מנין מענטשן און מען האט זיך ארויסגעלאזט און ווען זיי זענען אנגעקומען צום טויער פון די שטאט, האט זיי דער שוסר אנגעשטעלט און געבעטן צו עפענען דעם אסור כדי ער זאל קענען זען דעם נפטר. האבן זיי אנגעהויבן צו וויינען, אבער דאסמאל האבן איר געזאגט אז עס איז נישט קיין כבוד השם א.מ.א. וויער אלע מענטשן האט זייער נארוישט געהאלפן, און מען האט גלייך געזען וואס דא קומט פאר, און מען האט זיי אלע גענומען אין הפיסה.

אזוי גייענדיג אין וועג וועט צו ארעסט, האבן זיי געפרעגט דעם שוסר: וויאזוי איז דיר פלוצלונג איינגעפאלן אזו אנצוקוקן, אינדערייזט וואס מען האט געזאגט זאל דאס געטון א לאנגע צייט. האט ער זיי געענטפערט, אלעמאל זיך איר צו זענען דא אסאך מענטשן וואס וויינען, אבער דאסמאל האבן איר געזאגט אז קיינער וויינט נישט, און דאס איז געווען ביי מיר זייער אויפגעפאלן. אייב וואלט איר פריער געוויינט, וואלט איר נישט געדארפט יעצט וויינען.

די הייליגן ח"ל האבן באשטימט די טעג אלס ימי רחמים וסליחות און אזוי פירט מען זיך טאקע צו פארמערן מיט תפלות און די בני עדות המזרח זאגן שוין סליחות פון אנהייב חודש, און דער הייליגער רמ"א זאגט אז ביי אונז פירט מען זיך נישט אזוי אבער מען פירט זיך צו בלאזן שופ, און אזוי זאגט מען ללוד' דא ווישני, וואס דאס איז אנשטאט א סליחות און אזוי ווערט געפסקנט אז ווער עס האט נישט געהערט שופר ביי שחרית זאל הערן ביי מנחה, און דער צייט איז טאקע מסוגל פאר תפלות אבער יעדער איינער זאל איר זיך זיין טייל און צוליבן מער ווי דאס וואס ער האט געטון ביי היינט, און דאווענען אייגענזיגן א סידור, ברכת המזון אייגענזיגן א סידור, קריאה שמוע בעל המטה און סידור א.מ.א.

יעצט איז דער צייט! דאס איז דער צייט צו דאווענען און צו וויינען, און אפילו אייב צומאל דאכט זיך פארן מענטש אז זיין תפילה ווערט נישט געענטפערט, זאל ער נישט איהערען, ווייל תפלות גייען זייער ארויף פארן כסא הכבוד און פועל' זייער פועל און אין די ריכטיגע צייט וועט ער זוכה זיין צו זען די ישיעה און אזוי ווי הכסא' דל און אייב זעט א טענות אז ער האט סתפלה געווען און ער איז נישט געענטפערט געווארן זאל ער נאכאמאל דאווענען, ווייל אויב נישט וויינט יעצט וויינט מען שפעטער אסאך.

(עפ"י שיחה - שופטים שט"ג)

טיב

הפרשה

די כוזרות פון חודש אלול

קרוב ד' לכל קוראיו

אינס פון די זאכן וואס מען טרעפט אסאך אין די וואכן ווען מען לערנט איבער די לימודים פון 'משנה תורה', איז איבער וויפיל מען דארף זיך דערווייטערן פון א גוי און פון זייערע תעבהלדיגע וועגן.

די תורה זאגט אן פארן איד אז ער זאל זיך דערווייטערן פון דעם גוי און זיך נישט חבר' מיט אים. די תורה באגענונג זיך נישט מיט די אזהרה נאר אבער איך און אז מען זאל זיך נישט לאזן לעבן, נאר אויסהערדיגע ווייל איך האב מורא אז אויב מען וועט זיך לאזן לעבן וועלן די אידן ווערן נאכגעשלעפט נאך זיי.

דער באפעל אין די שטארקע אזהרה ווי שטארק מען דארף זיך אכטונג געבן אן צווייטן און פון די סביבה איז א שטארקער לימוד פאר אונז איבער די תורה וואס מיר האבן. מערערע מאל דוכט זיך פאר א איד אז ער איז גענוג שטארק אין זיין מיינונג אז ער דארף מער נישט מורא האבן אז אנדערע וועלן אים פארפירן זיין מיינונג אבער ער שאצט אונטער די כח פון א סביבה ווי שטארק עס איז משפיע אויף אים.

דער געדאנק ווערט ארויסגעברענגט מיט א שטארקייט אין דער רמב"ם אין הלכות עדות (פ' ה"א) און פאלגענד זענען זיינע הייליגע ווערטער: דרך ברייתו של אדם לחיות נמשך בדעותיו ובמעשיו אחר רעיו והבחי' ונחוצ' כמנהג אנשי מדינתו, לפיכך צריך אדם להתחבר לצדיקים ולישב אצל החכמים תמיד כדי שילמוד ממעשיהם ויחרת מן הרשעים והלוחים בחושך כדי שלא ילמוד ממעשיהם ע"כ.

די נקודה איז א וויכטיגע נקודה און א איד דארף עס האלטן פאר זיינע אידן'ס זיין ווען עס רעדט זיך פון אים אליין און סיי ווען עס רעדט זיך פון זיינע קינדער. ווען א איד וויל קריפ' א דירה און באשטימען זיין אוואוינט און א געוויסע ארט, דארף ער ערשט זיכערמאכן ווער זענען זיינע שכנים ווער וואוינט מיט אים אין איין גג, ווי אזוי זעט איר די סביבה אין זיין געגענט און נאר אייב עס איז אן ערליכע סביבה זאל

מען קען הערן שפוטעס'ן און דרוש

פון מורנו ורבנו שליט"א - אין א עקסטערע נופער
אידיש: 073-2951321 073-2951320

זיין תוכנית הרוחנית וזיין תוכניתו | עורך: ש. גולדשטיין

טיב
ההודעות

<<< הבטח און עמוד ב' >>>

עס ליגט מיר אין די ביידע ווען איך האב געקויפט מיין בנין. אין יענע צייט האב איך ברוך געווען די געגענט מערערע מאל. נאר נאך דעם וואס איך בין געווען איבערגעצייגט אז עס איז אן ערליכע געגענט, האב איך זיך באזעצט אין איר.

מיר שטיין אין די אלול טעג. אין אזא צייט דארף זיך יעדער איד פארבעסערן זיינע מעשים. בשם דער הייליגער אר"י הק' זאגט מען נאך אז אין די חדש ווערן געעפענט די שערי רחמים און מען דארף עס אויסנוצן אויף ווייט מען קען און שטיין אין די טעג בקדושה ובטהרה און זיך מקדש ומטהר זיין.

מען האט אמאל געפרעגט רבי ישראל סאלאנטער זצ"ל פארוואס מען מאכט אזא טראקס פון אלול – עס איז דאך נישט א חיה וואס ביסט אז מען דארף מורא האבן פון איר? האט דער צדיק געזאגט אז מען טרעפט ביי דוד המלך אז ער האט מעדע געווען אויף זיך אז שיינע ליב און דער בער האט ער געשלאגן [שמואל א. יז. לז] און דאך זעט מען אז ער דאנקט פאר הקב"ה אז ער האט אראפגעשטען פון אים די פה. ווי דער פסוק זאגט [ק"ט] ספר שופטים בשיר ומשפטיו ידאח.

אין די אלול טעג הערשט א פחד, אבער עס איז א צייט ווען עס איז איד אין די וועלט א שפע פון אהבה. עס איז יודע דער רמז אז אלול איז דער ראשי תיבות פון "אני לדודי ודודי לי". גענוגליך וועט מען רעדט פון אהבה נוצט מען זיך מיט משלים און א טאטע צו א קינד, אבער דא נוצט מען דער ביישפיל פון א פעטער צו א פליסעניק.

עס קען זיין אז דער געדאנק איז אז א טאטע צו א קינד שפירט אז דער טאטע איז אים מחוייב אבער קיין אייגענע פאלט נישט איין אז זיין פעטער איז אים עפעס מחוייב. אז א פעטער געבט עפעס פאר א קינד איז עס נאר צוליב אהבה ווייל ער גלייכט אים און די זעלבע איז אויך דא.

די געפיל וואס מיר האבן אין אלול איז נישט ווי תשובה אז עס איז דא א התחייבות פון איין זייט צו די אנדערע. אלעס דארף קומען מיט די הרגשה פון א פעטער, פון איינער וואס איז נישט מחוייב פאר א צווייטן, ווייל עס איז באמת א צייט פון מיט ליכטיגקייט, א צייט פון כפרה א צייט וואס הקב"ה וויל אן גלוסט אז זיינע קינדער זאלן זיך דערנענטערן און צוריקבאפן פון אים.

מען זעט עס אויף טריט און אויף שריט. אפילו

ביי די העכסטע טאג פון יום כיפור ווען הקב"ה האט געהייסן אז מען זאל פאסטן לשם כפרה האט ער א טאג פארדעם געגעבן א מצוה אז מען זאל עסן און געמאכט די עסן א מצוה אז מען זאל חילה נישט אריינגיין אין דעם טאג מיט א ביטערע טעם נאר מיט א שמחה מיט א התרוממות און דאס דארף מען נוצן און געדענקען.

פון דער הייליגער חידושי ה"ר"ם איז דא א שארפער משל אויף די נושא פון ווי אזוי מען פירט זיך אויף צו הקב"ה. ער איז מסביר צו א האר וואס האט געגעבן זיין קעכט ער זאל אראפגיין אין קעלער און אים ברענגען וויין פאר'ן סעודה.

דער קעכט איז אראפ אונטן און אנגעשעפט וויין פון דער פאס. שפירנדיג די גוטע ריח פון די וויין האט זיך אים פארגלוסט א טרינק. ער האט זיך אנגעטרינקען ביז ער איז געווארן שיכור און איז דארט איינגעשלאפן.

דער האר ווארט אויף די וויין אבער ער קומט נישט אן. עס איז אריבער א לאנגער צייט איז ער דארט אין קעלער. אקומענדיג אין קעלער זעט ער די בראך פאר זיינע אויגן. ווי דער באדינער ליגט אויף די ערד און שלאפט.

דער האר וועקט אים אויף, אין יענע מינוט ווען ער וועקט אים אויף, זאגט דער קעכט פאר'ן האר, אז ער זאל העכערן זיין געהאלט, ווייל ער ארבעט דאך אזוי שווער.

דער קעכט סטראשעט דעם האר אז אזוי לאנג ווי ער וועט אים נישט העכערן די געהאלט רידט ער זיך נישט פון ארט.

עס איז איבריג אויסצושמוסן אז די שרית געניצט זיך מיט א געוואלדיגע ענות אבער, האט ער חידושי ה"ר"ם אויסגעפירט, צי יענען מיר נישט אין די זעלבע מעב...

אבער קעגן דעם דארף מען געדענקען די אהבה וואס הקב"ה האט צו יעדן איד און אז זיכער דארף מען בעטן אויף געשיות אבער אין די זעלבע צייט דארף מען אויך געדענקען צו בעטן אויף התקרבות לה, אז מען זאל זוכה זיין דערצו.

מען זעט דאך אז רוב פון די תפילות וואס מען האט מתקן געווען אין די הייליגע טעג דרייט זיך ארום די מלכות ויתברך א זיין מלכות זאל שוין זיין פליסות און אויף דעם דארף מען בעטן אן אונטעקליין תפילות.

זאל הקב"ה העלפן אז מען זאל זוכה זיין דערצו און פועל'ן אלעס גוטס און זוכה זיין צו שפע רב און התגלות כבוד מלכותו ויתברך נאך די יאר.

טיב דו השנה מעשיות אויף השנה פרטית מספרים אויף לעצט

א ציטע באשעפטיגונג

טאג טעגליך האב איך א קביעותדיגער דרייווער וואס נעמט מיר אהיים פון שולע צו מיין שטוב.

איך דין אלץ לערערן פון א שולע און אין ראם פון מיין ארבעט בין איך א באגלייטער פון קינדער.

אויך יענער טאג האב איך זיך געגרייט אויף מיין קביעותדיגע רייזע, אבער דער דרייווער איז געווען זייער יאגענדיג און האלטנדיג איידער'ן ענדע פון די וועג האט ער מיר אראפגעשיקט פון די מינווען.

"איך יאג זיך זייער, איך מוז איינעם טרעפן, איך האב נישט קיין ברידה..."

איך האב זיך פרובירט צו טענהן אבער עס איז נישט געווען מיטוועמען צו רעדן. ער האט מיר פאראיגט פון די מינווען און איך האב זיך געטראפן שטיין אין גאס.

וואס טוה איך דא? האבנדיג פאר מיר א שטיקל וועג האב איך גענומען א שטאטישע באס און זיך ארויפגעלאזט אויף איר.

איך זיך זיך אויפן באס און אט קומט ארויף מיין חבר'לע און זעצט זיך געבן מיר. עס איז שוין אריבער א שטיק צייט פון ווען מיר האבן זיך באגעגענט. איך קען איר אידאן לכוויס אז זי ליידט אויף צוקער לעב אבער טאג צו טאג איז זי אקעי.

אזוי יצנדיג נעבן מיר האב איך אנגעהויבן באמערקן אז עפעס איז נישט אין ארדענונג מיט איר. זי האט אנגעהויבן ווערן בלאס און שאקלידי. זי האט קום געקענט רעדן און זי מורמעלט צו מיר: צוקער! צוקער!

איך האב זיך גלייך דערמאנט פון איר ליידענישן און געזוכט ביי מיר א שטיקל צוקער, איך האב אנדעקט א שטיקל קעק און עס אריינגעשטופט ביי איר אין מיל און זי איז צוריקגעקומען צו זיך.

נאר יעצט האב איך איינגעזען פארוואס עס האט זיך אזוי געפירט אז דער דרייווער זאל מיר אראפלייגן דארט, אז איך זאל זיין דער גוטער שליח איר צו דערהאלטן ביים לעבן.

[דערציילט דורך די בעלת המעשה: י.א.]

זאגט די הייליגע משנה, אנדריי די נינטע פרק אין חולין (קדו): "העוד והרשע והקפס, והאל רב, מצטרפין לטמא טמאת אוכלין".

וואס מיינט "אלל"?

- איז דא אין דעם א מחלוקת אין די גמרא (שם קכא), לויט רבי יוחנן איז עס די אדער וואס באהערט די מוסקלען פונעם האלד צו די שטיקלעך פונעם ונקבין, און לויט ריש לקיש איז עס די פלייש וואס בלייבט צוגעקלעבט צום הויט ווען מען שינדט עס אפ פון די בהמה.

און די ספשיש ערקלערט, אז דער יסוד פון דער טייטש פונעם ווארט "אלל" איז לכולי עלמא א לשון פון באדייטן און דאך נאר זיי זענען מחולק אין וועלכן חומר מען האט געניצט, ביז דעם גיד וואס באהערט צווישן די פלייש און די שדרה, אדער אויפן באהערט פון דער האנט, אינעם לעדער וואס מען שינדט אפ פון די בהמה און עס קלעבט זיך צו דערצו, עיין שם.

פון אט די סוגיא האט דער הייליגער דברי בינה ארויסגעלעבט (פרשת ראה סוס"ק) דעם ערקלערונג פונעם ווארט "אלל", אז עס איז א לשון פון תבוא דובקות. און לויט דעם קומט אויס אז דער סדרה פון די ערבה אין חוש' אלול, מיטן בינה וואס די קדושת האבן מרמז געווען דערין, אז עס איז די ראשי-היתוב פונעם פסוק (שיר השירים ג, ג) "אני לודי ודודי לי", אז א מען זאל צוקוקען אין דעם חוש' צו דובקות און התחברות און אונזער ליבער און לעכטיגער באשעפער.

און דעריבער ווערט דער חוש' אנגערופן "אלל", וויבאלד הייליגע לעכטיגע אידעע קינדער ווערן צוריק באהאפטן מיט דובקות און אונזער לעכטיגער באשעפער באהבן וברצון, אמן.

→ <<

הגאון רבי שבת יודלעוויטש זצ"ל, מציד משישים פון פער הקדש תבנה וחכונ, האט אמאל געשיידט דעם געוואלדיגן כח פון תפילה בדבקות מיט די פאלגנדע ערצייאונג:

פון פאסט צענטערט און איינע פון די לענדער איז אנגעקומען א בריוו, וואס אמאטשט א מעווענליכער נאמען און אדעס איז בלויז געשטאנען לכבוד גאט, זיין נאמען זאל זיין געבענעט!

די פאסט ארבעטער האבן נישט געוואוסט וואס צו טון מיט אים בריוו. צו וואו זאלן זיי עס שיקן? אויך קיין נאמען פונעם שיקער איז נישט געשטאנען אויף זיך אנדערע זייט, זיי וועגנעלעך דעריבער איז איר נישט וואו עס צו צוריקשיקן.

האבן די קלענערע ארבעטער ארבעטגעבער דעם בריוו צו די אפדער וועלכע זענען געשטעלט איבער די און זיי האבן עס איבערגעגעבן פאר די העכערע וואס זענען אין א העכערע ראנג ווי זיי ביי די ארבעט, און אזוי איז דער בריוו געגאנגען פון איינעם אום אנדער, ווען קיינער פון זיי האט נישט געקענט ברענגען א פאסיגן לייזונג וואס צו טון מיט דעם בריוו.

די שטח האט שנעל באקומען פילגען צווישן די הייבט שרים ביז עס איז געברענגט געווארן צום באשולע פונעם קעניג ירום הרדו אליין, אז וואו זאל

אלוק -

בארעפטונג און דובקות צום איבערשטן

זעט נאר טייערע אידן! - האט רבי שבת זצ"ל אויסגעפירט זיינע פירערדיגע ווערטער - אויף ווי ווייט עס דערגרייכט דער כח פון ריינע אסתר זיינעדיג מחבר, די דובק אינעם הייליגן באשעפער! ווייל וויבאלד דער קינד האט עס גענייט אמתדיג האט מען אים געענטפערט צו השמים און זיין תפלה און אנגענומען געווארן, אויך אזוי ווייט אז דער קעניג אליין האט אים אליין ארויסגעראפן און ארויסגענומען פון זיין ענטשאפט. אזוי זאלן מיר זוכה זיין צוריקצוקוקען צו די הערצער פון פארלירענע קינדער צו זייערע עלטערן, בחשובה שלמה, אמן.

→ <<

איינער פון די אוקריינישע פרייזעס וועלכער איז געווען א שלעכטער און רשעותדיגער הערשער, איז געווען שולדיג פארן קעניג זייער א גרויסער סומע געלט. דער צייט ביז באצאלן האט איר דערגענייטעט מיט גענעל טריט, און דער פריץ האט נישט געוואוסט וואס צו טון - פון וואו וועט ער נעמען אזוי גרויסע סומע געלט?

ווי דער שטייגער פון שונאי ישראל לדורותיה האט ער אויך באשלאסן אז ער וועט זיך נעמען צו די אידן... ער האט דעריבער געלאזט צו זיך איר דעם אידשן בעל הבית פונעם קרעסטע און מיט א שטרענגן נאם האט ער געזאגט אז וואו זיין פאלנד: מאשקען, הער רט טו איר דאך יעצט האבן א גרויסע הלואה פון פוצי טויזנט רובל, כדי צו באצאלן פארן צאר, און אויב וועסט מיר נישט שאפן דעם גאנצן שטח ביז ערליכע וואכן, ביסטו פארטריבן פון דא אויף אייביג!

און זיין ענטשאפט איז דער ארומגעשטאנען, און מיט א צובראדן האבן איר ער געזאגט אז זיין בריוו דער הייליגער בעל התיא זצ"ל, נאכדעם וואס דער הייליגער צדיק האט אים אויסגעהערט, האט ער געזיידט און מחוק געווען, זאגנדיג: דו וועסט דאך גרינגעווייזן קענען באהן די גאנצע סומע פון די אידן, אינעם געגנט, און מיט השמים וועט מען דיר העלפן אז דו וועסט קענען באצאלן אלע חובות ביז די העלפן לעבענע פערטות!

כאטש דאס איז נישט געווען אזא באטעלענע ארבעט, האט ער געפאלט דעם בריוו און זיך ארויסגאלאזט צו עטליכע טעג אירן און געבראטן פון זיי גרעסערע סומעס געלט, ווייל וויבאלד ער איז געווען א באלייבטער מענטש האט מען זיך פארלאזט אויף זיינע ווערטער. נאכדעם וואס ער האט נישט געהאט זיין בריוו אין גאנצע געלט, איז ער געגאנגען צום פאלאץ פונעם פריץ אינעם באשייטן טאג, און האט אים דערלאזט זיך גאנצע געלט, פופצי טויזנט רובל טיין וועלכע! דער פריץ האט זיך זייער געפריידט גענייט זיין געלט, און האט געזאגט צו באצאלן די גאנצע געלט ווי אמשעלעטשן!

אזוי ווי מען קוקט זיין לייכט פארשטעלן, האט דער פריץ נישט געהאלטן ווארט, נאר האט זיך אינגאנצן נישט וויסנדיג געמאכט פונעם חוב. און אז דורכגעגאנגען א באצאל, און ווען פון צייט צו צייט דערמאנט ער פארן פריץ ווען דעם חוב און דער פריץ דייט זיך און פריץ ערן סאל מיט אנדערע חרצים און שיקט אים אוועק פון זיך.

נאכדעם וואס דער איד האט נאכאמאל און נאכאמאל געפארטערט דעם חוב האט זיך דער פריץ אירן ארויסגעפירט און אים און מיט זיך גרויס רשעות האט ער אים פארטריבן קיין סיבירי, אזוי האט ער פארטריבן וועל איר פער ווערן פון דעם נדח... אקומענדיג קיין סיביר,

האט ער זי שטארק געליטן | העשן אין עמוד 1 <

הב לך זינערך!

לכרך ולהודות לשמונה תעוד כבוד

פונעם שרעקליכן קעלט צו וועלכע דער איז נישט געווען צוגעוואוינט, און דער האט קוים געקענט איינשלאפן, ווען דער גאנצער צייט האט ער געטויילט פון קעלט... אבער גלייך אפצוגארנס האט מען אים פולגעזען געזען, און מען האט אים באפרייט ארויסגעוויקן.

צו זיין גרויסן ערשטונגע האט ארויסגעפיען, אז די מלכה די פרוי פונעם צאר, איז ארויסגענומען צום טיש, ווי אז שטיינע, און איז כמעט דערטרענקען געווארן דארט, און איז די לעצטע מיטט איז געראטעוועט געווארן פון א ויכערן טויט! און ליכט פון די לויב פיערונגען אינעם קעניגליכן פאלאץ, האט די מלכה געבעטן צו באפרייען אלע מענטשן וועלכע זענען ארעסטירט אין סיביר, כדי זיי זאלן מער נישט ליידן אינעם שרעקליכן קעלט אויז ווי די האט געלייטן זייענדיג און די קאלטע וואסערן!

אלע ארעסטאנטן זענען ארויסגענומען געווארן פון סיביר, און זענען אריבערגעפערט געווארן פארן קעניג און פארן מלכה ביים גרויסן פיערונגע ווען זיי בוקן זיין פאר זיי מיט גרויס כבוד, און באדאנקען זיין פון טישן הארצן אויף זייער באפרייען, און גייען ארויס מיט גרויס פרייד.

און דא איז דורכגענומען געווען דא ארעסטאנטן, און איידעלעך איז מיט א ליכטיגן געזיכט, וועלכע האט זיך נישט אויז צוזאמגעפלאכטן אין די געזעלשאפט פון די וויכערן געזעלשאפט... ווי פארשטענדליך, האט דאס ערוועקט די נייגע פונעם קעניג, וועלכע האט געוואלט פארשיקן וואו קומט אריין א חשובער איד צווישן נדיבערן ארעסטאנטן?

"וואס איז געווען דין זינער?" האט זי געפרעגט דער איד ווען ער איז דורכגענומען פאר אריין. ער האט און א קורצן דערציילט אז דער פרוי האט אים געשיקט אלס שטראף קיין סיביר, דערפאר וואס ער האט זיך דערוואנט צו פארדערן פון אים דעם חוב וואס ער האט געבארגט פון אים און דורכגען האט ער געטראכט אז ער וועט פטור ווערן פון אים.

ווען די מלכה האט דאס געזעהן, איז זי געווארן אויז אפגענומען אויפן שרעקליכן פירונג פונעם פרייז, און זי האט גלייך באפוילן אז מען זאל אים פארשיקן קיין סיביר אויפן ארט פונעם איד, נישט איידע ער האט באצאלט דעם גאנצן חוב פארן איד, ביז ער די לעצטע פערט!

מיט גרויס פרייד איז דער חסד נאכאמאל געפארן צו זיין רבין דער הייליגער בעל התניא, און האט אים באדאנקט אויף זיין ברכה און תפלה, און נאכן אים דערציילן די אלע וואונדערליכע השגחה פערט און

די עבודה פון חושד אלריל, מיט תשובה און מיט מעשים טובים, און געניגן צו א מענטש וועלכע האט דורכגעשווערעט דעם טרעניץ און קיין ערלויבעניש און א קיין פאספארט. צו זיין גרויס ענטוושונג, האט ער געזאגט געווארן אנטעווענען דורך שטרענגע פארליצונגען, זענענדיג אז דער סבב איז זייער שלעכט, האט ער אנגעהויבן וויינען און זיך פארענטפערן פאר די פארליצונגען, און זיך געניגן און זיך אז זיי זאלן אים מחל זיין און לאזן זיין פריי ווייטער אויף זיין וועג.

האבן אים די פארליצונגען געענטפערט: די אלע פארענטפערונגען, זאלסטו האלטן ביי דין, און עס פארלייגן אינעם געריכט-הויז, בשעת מען וועט די וועלן באשטראפן! אבער יעצט מחוט גלייך זיך אויסצודרייען, און זיך צוריקקערן צום פלאץ פון וואו די ביסט געקומען! עס איז נישט מעגליך דורכצוגיין דעם טרעניץ און קיין פאספארט! און ווען ער די משפטן און וועלן באשטראפן, דעמאלטס וועסטו זיך קענען בעטן ביים שופט, און ענטפערן אלע תרדימס און ערקלערונגען. אבער דא וועלן דיר נישט העלפן קיין שום ערקלערונגען, וויבאלד די ערשטע זאך וואס דו דארפט טון איז זיך צוריקקערן צו דין ארט!

אויז איז אויך דער ענין פון תשובה פון חושד אלריל, און א מענטש זינערט - גיט ער דאך אריבער דעם טרעניץ און ערלויבעניש! דער קעניג האט אוועקגעשטעלט אן די תורה הקדושה קלארע און פאשטעט ערניצן, וואס ביז דא מען און פון דא אן ווייטער טראגט נישט - דער אהייב פון די סעודה פון תשובה איז פשוט, לשוב, זיך צוריקקערן צום אייגענעם ארט און טרעניץ, אפלאץ זיך עבירות וואס מען האט אין האנג, און זיך צו פירן מיט די גלייכע וועג וועלכע זענען צוגעפאסט צו אונזער הייליגע תורה!

אז דאס איז דער עיקר עבודת התשובה פון חושד אלריל, אז דערנאך קומט די עשרת ימי התשובה, וואס דעמאלטס הייבט מען אן מיט ודוים הרעות און בקשות וואס מען פארענטפערט זיך און מען פארברעט צו ערקלערן אויף צוריק איבער די עבירות פונעם גאנצן יאר, כדי צו ווערן אנטעוועט פונעם שטראף - אבער פאר אלעס דארף מען זיך צוריקקערן צו די ערלויבעטע טרעניצן, צוריקקערן צום ריכטיגן ארט אין שווער, דער ארט פון די תורה אויף דער וועלט!

אז דאס איז דער יסוד פון תשובה חרפה על העבר און קבלה על העתיד!

דעם גרויסן נס וואס איז געשען מיט אים וויאזוי ער איז באפרייט געווארן, און אז פון אלע טויטונגער ארעסטאנטן וועלכע זענען דורכגענומען פארן מלכה האט זי דווקא אים אפגעשטעלט און פערענעט, וואס דורכדעם האט ער אויך צוריקגעקומען די גאנצע געלט, און אויך איז ער פטור געווארן פונעם שלעכטן רגע.

אבער, וויבאלד ער האט געוואלט פארשטיין וויאזוי דאס האט געשען לויט וואס מר ווייסן אז מען פירט זיך פון חסל מיטן מענטש מידה כנגד מידה אויב אויז, פארוואס האט ער געדארפט פארברענגען א גאנצער נאכט אין סיביר? פארוואס זיך אים געקומען אים דער ענוש?

האט אים דער הייליגער צדיק געענטפערט ווי פאלגנד: ווייסן זאלסטו, אז דאס איז זיך דיר געקומען, צוליב זיין גאט, און שטאלקט אים הארץ; ווייל פאר אלע מענטשן וואס דו האסט געבארגט געלט פון זיין האסטן געזאגט: און וועל באצאלן, און געב די צוריק, און זאג צו אלעס זיין אגא, און און און... און דו האסט אינגאנצן פארנומען צו אלעס אנהענגען אינעם חסד פונעם איבערשטן, און זיך מחבר זיין מיט אמונה און שטארקע בחנון אינעם לעבעדיגן באשעפער, יתברך שמו!

→ • ←

מוקד הזמנות ספרים •
של הגר"צ דבי גמליאל הכהן דבינוביץ שליט"א
קו ההזמנות של מכון טיב

76-09-0733-0733

